

får en accept af, at EU skal udvides omkring årtusindskiftet, mod at vi til gengæld er med til at gennemføre nogle institutionelle ændringer i retning af, at Danmark får mindre indflydelse i Fællesskabet – uanset om det er forholds-mæssigt mindre indflydelse, men i hvert fald mindre indflydelse – at Europa-Parlamentet får større indflydelse på lovgivningsprocessen, at vi måske ikke mere udpeger en kommissær, osv. osv.?

Kunne man forestille sig, at vi går med til sådan nogle ændringer, mod at vi så får et løfte om, at man ved årtusindskiftet vil søge at udvide Unionen, med det mulige resultat, at man ved årtusindskiftet kommer i tanker om, at man nok ikke vil gøre det alligevel? Så har vi givet køb på noget af vores indflydelse, men det hovedmål, som Folketinget i dag opstiller i sin dagsorden, har vi ikke fået indfriet.

Derfor mener jeg, at den danske holdning må være, at der skal være en garanti for den påtænkte udvidelse, hvis vi skal gå med til sådan nogle ændringer. Men jeg savner, at statsministeren i klare vendinger forholder sig til, hvad det er for nogle ændringer, man forestiller sig.

Der er et par andre områder, som jeg hurtigt skal komme ind på:

Specielt med hensyn til Vestunionen må jeg indrømme, at også jeg var af den opfattelse, da jeg hørte statsministerens redegørelse, at statsministeren talte sig meget i retning af et medlemskab af Vestunionen. Det blev sagt, at det nu står klart, at Vestunionen ikke er et alternativ til NATO, og at Vestunionens opgaver er af humanitær karakter, bl.a. fredsskabende initiativer og den slags. Det vil sige, at alle de argumenter, som man har brugt imod Vestunionen, nu bortfalder i regeringens argumentation. Det synes jeg er betænkeligt. Fremskridtspartiet ønsker ikke dansk medlemskab af Vestunionen. Men når nu de argumenter, som man har fremført imod dansk medlemskab af Vestunionen, ikke længere fremføres af regeringen selv, savner jeg, at statsministeren så forholder sig til, hvad det så medfører, og hvilke konsekvenser det så får.

Et andet sted, hvor jeg også synes vi kunne bruge lidt mere bund i det, er i spørgsmålet om åbenhed. Hver gang vi i Folketinget diskuterer EU, så taler vi jo om, at der skal være en større grad af åbenhed, at der skal være større mulighed for aktindsigt, at når Kommissionen f.eks. har afsagt en kendelse i henhold til konkurrence-reglerne, skal der være større muligheder for

at søge aktindsigt i, hvad der ligger til grund for behandlingen i Kommissionen, osv. osv. Det nævnes hver eneste gang, og vi har haft fore-spørgselsdebatter om åbenhed osv. Men hvad så? Jeg tror, befolkningen meget hurtigt med den måde, det foregår på herinde i spørgsmålet om åbenheden, kan få det indtryk, at EU kører i bagegear, at vi nok i Danmark forsøger at få det til at køre den anden vej, men at det ikke lykkes, at der ingen resultater er.

Jeg synes også, statsministerens manglende gennemgang af nogle eventuelle resultater på dette område giver indtryk af, at resultaterne er meget sparsomme, hvilket vi jo også ved.

Jeg når ikke mere i det nuværende indlæg, men der er mange andre områder, man kunne tage fat på, og jeg håber, at statsministeren har mulighed for at give nogle mere klare meldinger på de områder, jeg her har nævnt.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Hr. Kristian Thulesen Dahl var så venlig at gøre opmærksom på de ændrede signaler fra Det Konservative Folkeparti omkring EU-forholdene. Det gør det nødvendigt for mig at understrege meget kraftigt, at der ikke i Det Konservative Folkeparti er sket en svækkelse i forhold til, at vi er tilhængere af EU-samarbejdet. Når vi har ændret signaler, så skyldes det udviklingen, så skyldes det, at vi nu har fået bygget det indre marked op, og at vi stort set har fået de retsakter på plads, som det er nødvendigt at få på plads. Og så er det, jeg siger, at der ikke er nogen grund til, at man yderligere centraliserer noget som helst i Bruxelles. Efter vi har fået bygget tingene op, og efter at det indre marked er begyndt at fungere, drejer det sig i virkeligheden om, at vi også skal i gang med at decentralisere og prøve på at lave afgrænsninger mellem det, som Bruxelles skal beskæftige sig med, og det, som København, London osv. skal beskæftige sig med.

Så det er altså, fordi udviklingen er gået så positivt gennem de seneste mange år, at vi nu siger: Nu er tiden så inde til at begynde at rulle noget af det tilbage for at prøve på at finde den rigtige balance mellem national kompetence og EU-kompetence.

Så må jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at det skuffer mig meget, at Fremskridtspartiet ikke vil komme med en klar melding om udviklingen af EU mod øst. Det skuffer mig meget!